

Adéla Rosípalová

ZLOMKY NEKONEČNA

Milujeme jinak,
když každý den
může být poslední?

FRAGMENT

Zlomky nekonečna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Adéla Rosípalová
Zlomky nekonečna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Adéla Rosípalová

ZLOMKY NEKONEČNA

FRAGMENT

I.

Jak jednoduše dovedou cizí lidé ovlivnit náš život...

Přemýšleli jste nad tím někdy? *Tak jednoduše*. A nemusí to být nutně ti, s nimiž strávíte několik let a pomáhají vám ho tak formovat. Stačí se s nimi jenom minout. Kolikrát spolu nemusíte ani promluvit. Zažijete špatnou zkušenost s příslušníkem cizího národa, a předsudky k celé zemi jsou rázem na světě. Setkáte se s protestem za nějakou věc, a když si o ní zjistíte podrobnosti, najednou se ptáte sami sebe, proč už dávno neprotestujete taky. Může klidně jít i o maličkosti, jako třeba že pán v řadě před vámi vykoupí váš oblíbený sýr, a donutí vás tak v kuchyni vyzkoušet něco nového.

A pak tu jsou setkání, která vás formují docela. Ti lidé, s nimiž strávíte několik let. Lidé, s nimiž klidně můžete strávit pouhou sekundu – a vy spolehlivě víte, že vám obrátí život naruby. Takhle jsem poznal Erika Mulnesera.

Erik Albert Mulneser byl napůl Američan, napůl Němec a vyzařoval takovou auru, že jste ani neměli příležitost se mu vyhnout. Byl to přesně ten typ člověka, na kterého se stačí jednou podívat, a vy víte, že někoho takového ve svém životě už dlouho hledáte. A než se nadějete, jste v tom až po uši. Z letmých pohledů a jiskření v očích se stane jistota, po které vztáhnete ruku, když už cesty nevedou vpřed a jen se točí v kruzích. Z rozpustilého culení se stane druh komunikace, které rozumíte, ani nevíte jak. Je snadné podlehnout podobným kouzlům – obzvláště u lidí, kteří ani sami netuší, jakou mocí vlastně vládnou.

Ani mě to nenapadlo hned. Dlouhé večery jsem lehával v posteli a nemohl spát. Díval jsem se na strop, který jsme kdysi s tátou vymalovali temně modrou barvou a nalepili na něj hvězdy, abych si mohl představovat, že to je noční obloha, a moje myšlenky utíkaly k Erikovi. Místo hvězd jsem si představoval jeho; nejdřív jak se bavíme, pak jak leží vedle mě, jak taky nemůže usnout, jak se vrtí, jak mě objímá. Přehrával jsem si jeho jméno na jazyku, ta čtyři libozvučná písmena, všechna dohromady, každé zvlášť, po slabikách, v různých kombinacích. E-rik. Erik Mulneser. Erik Albert Mulneser. Do té doby jsem nepropadl kouzlu fonetiky. Ale Erik mě naučil mnohým věcem.

Třeba také tomu, že čas utíká daleko nemilosrdněji, když vám už skoro žádný nezbyvá.

Když jsem poznal Erika Mulnesera, nevěděl jsem, jak drtivě dokáže čas ničit ani jakou fascinující mocí vládnou lidé, kteří dokážou po kouscích slepovat zpět dohromady to, co zničil.

II.

Poprvé jsem ho viděl v suterénu školy u skříněk. Tvářil se jako „vyoraná myš“. Rozhlížel se kolem sebe a snažil se zorientovat v Jestredově střední škole, prý třetí největší střední v celých Státech. Takže jsem samozřejmě neznal všechny studenty, a přesto jsem věděl, že práh této budovy ten den překročil poprvé, stejně jako jsem věděl, že zrovna on nebude mít problém mezi nás zapadnout.

Prvním dnem na nové škole si prošel jako každý z nás. Lidé se na něj otáčeli, šuškali si, kdo to je a odkud se tu vzal. Obdivovali jeho zářivě bílé conversky, po kterých jsem taky dlouho závistivě pokukoval. Někteří se smáli jeho fialovým vlasům. Lidé mají často tendenci odhadovat ostatní, než je poznají, a většinou dost špatně. Erik dokázal všechny velmi brzy přesvědčit, že se ve svém úsudku pletli.

Včetně mě.

Nevím, jestli jsem si to jenom namlouval, že si mě taky v tom davu tehdy všiml a chvíli jsme si hleděli do očí, než se odvrátil a pokračoval v cestě. Zmizel v mase studentů a zapadl mezi ně, jako by k nim patřil odjakživa.

Přál bych si říct, že ho přiřadili do mé třídy, čirou náhodou dostal skříňku hned vedle té mé a taky se posadil do lavice poblíž mě, ideálně rovnou na místo mého souseda – protože tak to přece bývá, ne? Tenkrát jsem věřil, že i romantické knihy mají reálný základ. Nerad vám kazím iluze, ale radši narazit hned než pozdě: nemají. Erik zamířil do sekce skříněk v protější části chodby, která patřila paralelní třídě. A v té své jsem ho ještě dost dlouho neviděl.

Někdy po poledni toho dne ke mně přiběhla Venessa, moje mladší sestra, s ohromnou novinkou, která už pro mě příliš nová nebyla. „Viděl jsi toho novýho kluka?“ vybafla na mě. Venessa mě ze zásady nikdy nezdraví. Po probuzení mi neřekne „dobré ráno“, večer mi nepopřeje „dobrou noc“, přes den od ní nikdy neslyším „ahoj“. Prostě to brala jako samozřejmost – kdysi prohlásila, že se se mnou nehodlá zdravit, protože pak by se se mnou musela i loučit, a to že zrovna nějak neplánuje. Minimálně než mi bude dvacet. Tak by mě jenom zajímalo, jestli s tím po dvacítce začne, nebo mi dá ještě aspoň deset let. „Má nabarvený vlasy na fialovo!“

Bylo to zvláštní, ale lidé si těch vlasů většinou všímali až později.

„Viděl,“ potvrdil jsem. Venessa přehnaně dramaticky zalapala po dechu.

„Vypadá fakt hustě. Má takovou zvláštní auru, nemyslíš? Že tě prostě přinutí se na něj dívat, i když nechceš.“

Už tenkrát jsem jí musel dát za pravdu. Asi to patřilo k jeho zvláštním schopnostem, uhranout takhle lidi. Nevím, jestli si to uvědomoval.

S Ness, tak nadchnutou novým nepřehlédnutelným studentem, jsem se znovu viděl až po škole, což jí poskytlo dost času sehnat potřebné množství novin, s kterými se mohla vydat. Vždycky se jí nějakým způsobem podařilo se o všem dozvědět mezi prvními. Mně asi nebylo souzeno Erika potkat; ten den jsem na něj už znovu nenarazil, a nebýt té šušky ve škole, začal bych mít pocit, že jsem si ho jen vymyslel. Kdežto Venessa měla informace z první ruky.

„Ten kluk je z Německa,“ spustila, jakmile jsme se setkali na parkovišti. Bez pozdravu, samozřejmě. „Má německý jméno, ale zapomněla jsem ho.“

„Adolf?“ zkusil jsem a Ness na mě vyplázla jazyk.

„Německý příjmení.“

„To jsi neřekla.“

„Ale myslela jsem si to,“ odbyla mě a nasedla do auta. Každý den jsme se střídali v řízení a kupodivu to nikdy nebylo předmětem našich hádek. Většina mladších sourozenců by si asi vydobyla častější řízení, když měl ten starší možnost řídit mnohem déle, ale Venessa nikdy nebyla většina. Spokojila se s tím, co nám bylo dáno při jejím narození – o všechno se prostě dělit rovným dílem.

Mezi což se bohužel počítalo i nepsané pravidlo, že když jeden řídí, druhý vybírá hudbu. Ness a já jsme si perfektně rozuměli, ale když došlo na muziku, dokázal bych ji vyhodit z okna a ani bych nemrkl.

Zatnul jsem zuby, sotva se autem rozlínul hlas jejího oblíbeného zpěváka. Považoval jsem se za tolerantního člověka, ale sourozenci vás donutí některé věci nenávidět prostě jen z principu. Ness mi takhle vytvořila averzi k rapu, já jí pravděpodobně ke growlingu.

„Nervózní řidič za volant nepatří,“ zavrčel jsem. Byla to moje oblíbená výmluva, kterou k mé smůle prokoukla hned po třetí společné jízdě.

„Tak nebuď nervózní,“ poradila mi vychytrale. Sklopila si zrcátko, vystrachala z kabelky šminky a začala si upravovat make-up. Zavrčel jsem, Ness protočila panenky a dost důrazně zrcátko opět zaklapla. „Není moje chyba, že nedokážeš ocenit dobrou hudbu.“

„Není moje chyba, že dobrou hudbu *nepoznáš*. Tečka,“ utnul jsem její protesty mávnutím ruky. Když jste ten starší, pocit autority a téměř bezmezná mocí poznáte už někdy okolo šesti let. Venessa si občas asi ani neuvědomovala, že mě opravdu poslouchá na slovo, i když se pak začala snažit předstírat, že ne. Ne že bych měl potřebu jí to připomínat – na to jsem byl někdy docela sobec.

Venessa ohledně našeho hudebního vkusu ovšem nezmlkla. Šlo nejspíš o jediný předmět hádek, při kterých jsme byli opravdu schopní si navzájem vyškubat vlasy, takže možná nakonec bylo dobře, že se odehrávaly jedine v autě. Musel jsem se věnovat řízení – maximálně jsem mohl urvat řadič páku a Venessu s ní praštit, ale dost silně

jsem pochyboval, že by mi naši zasponzorovali další auto a Ness plastiku nosu.

„Nechceš mi napsat slohovku?“ zeptala se po chvíli, když zjistila, že hádka nebude pokračovat. Chápal jsem ji, jednostranné hádky nebaví nikoho.

„Ne,“ sykl jsem. Zatímco já jako ten starší věčně dolézal za rodiči, když mi něco nešlo, a většinou se musel spokojit s tím, že si ani oni nevědí rady, Ness už odmala měla někoho, kdo šlapal totožnou cestou sotva pár let před ní. Nemusela plavat ve vodách internetu, jako první zašla za mnou. Což byla leckdy pořádná zkouška pro moje nervy, protože Ness to obvykle nebrala jako pomoc, ale jako hledání toho, kdo tu práci udělá za ni. A fakt, že mi slohové práce šly, nic neměnil na tom, že jsem se nehodlal stát otrokem jejích domácích úkolů. Nenáviděl jsem, když s tím přišla, moc dobře to věděla, a stejně se mě pokaždé zeptala. Dokázala mě tím vytočit na maximum.

„Ale mohl bys mi třeba pomoci!“ zkusila taktiku ufnukané mladší sestřičky, kterou mě zpravidla vytáčela ještě víc. „Vůbec nevím, jak začít!“

„Tak si prostě nějak porad!“

Vztekle jsem se po ní ohnal, že jí aspoň pohrozím, protože když byla malá, spolehlivě to na ni platilo. Nebo jsem možná jenom doufal, že spatřím tu uličnickou jiskru v jejích očích a dojde mi, že si ze mě celou dobu utahovala. V momentě, kdy jsem se odvrátil od silnice, Venessa poskočila na sedadle a zavřeštěla: „MATTHIASI!“

Poslední samohlásku mého jména protáhla, jako by na mě vyslala nějakou kletbu. Prudce jsem se obrátil zpět k silnici, kde se před kapotou mihla postava v tmavé mikině. Srdce mi tlouklo tak silně, až bylo s podivem, že se nerozbila okénka v autě. Poprvé jsem cítil, jak se mi krev nahrnula do tváří natolik, že jsem skutečně viděl rudě, a vše splynulo v jedno – silnice, chodci, Ness. Ze světa se stala jednolitá šmouha a směsice zvuků.

Naštěstí si moje noha, vycvičená z ranního provozu, i tak uvědomila, co se děje. Prudce jsem dupl na brzdu. Auto sebou cuklo a poskočilo, v rádiu něco děsivě křuplo, ale já se v tu chvíli modlil, aby ten zvuk nepřicházel zvenčí. Čert vem rozbité rádio! Byl jsem smířený s tím, že po zbytek života – minimálně toho školního – bude Ness po cestě zpívat. Jen aby brzdy zabraly včas.

„Matte,“ vydechla ochromeně Venessa. Až zvuk jejího hlasu, který mi připomněl, že my dva jsme v naprostém pořádku, mě donutil vylézt z auta. Zuřivě jsem si odepl bezpečnostní pás a vyklopýtal ven za povalenou postavou. Nohy se mi klepaly a vypovídaly poslušnost, v hlavě mi bez přestání tepalo.

Ve chvíli, kdy jsem se konečně sebral, se dotyčný zvedl. Poznal jsem ho. Kapuce se mu svezla z hlavy a odhalila tak nabarvené fialové pramínky vlasů. Sotva se naše oči setkaly, přimrzl jsem na místě. Byl v pořádku. Dokázal se hýbat. Mezi ním a naším autem stále byla dost velká mezera, takže se spíš lekl a zakopl, než že bychom do něj narazili. A já mu ani nebyl schopný podat ruku na pomoc.

„Jsi celej?!“ zařvala Ness, která evidentně mezitím stihla zvážit, že ze mě asi nic kloudného nevypadne. Erik – tehdy jsem ještě nevěděl, že se tak jmenuje – zatěkal pohledem mezi námi a pousmál se.

„Jo, díky. Omlouvám se, nedával jsem pozor na cestu,“ řekl. Ness nad tím mávla rukou, než mi došlo, že to gesto bylo mířené na mě a že chtěla, abych se vrátil zpátky do auta.

„Chceš někam odvézt?“ vyhrkl jsem, když se obrátil k odchodu. Usmál se na mě přes rameno přesně tím stylem, který jsem si později zamiloval. Ani tenkrát jsem nebyl schopný zformulovat tu správnou otázku – jestli ho něco nebolí, jestli ho radši nemám odvézt do nemocnice, jestli není natolik v šoku, že ho radši zavezu domů. Nevím, jestli to pochopil. Ale Erik byl vždycky o krok napřed, i co se týče mě.

„Ne, jsem v pohodě. Vždyt jste se mě ani nedotkli.“ S tím ujištěním mi spadl kámen ze srdce, ale pořád jsem byl tak vyklepaný, že jsem se nezmohl na žádné další slovo, zatímco on se sebral k odchodu. Ness se v autě natáhla po klaksonu a zatroubila na mě, ať sebou hnu. Bez dalšího slova jsem se vrátil na sedadlo řidiče a dojeli jsme domů, jako by se nic nestalo.

Ten den jsem málem zabil Erika Mulnesera. Místo toho jsem mu dal čtyři měsíce navíc.

III.

Od toho dne, kdy jsem se málem stal příčinou Erikovy smrti, jsem ho nedokázal vyhnat z hlavy. Připadalo mi to jako znamení; na školu přijde nováček, má kolem sebe takovou auru a mně se málem povede ho srazit. Ve výsledku jsem z toho spíš měl křeče, než že bych cítil nějaké příjemné šimrání.

Jednu výhodu ten den ale přece jen měl; Venessa se mnou odmítala jezdit celý další týden, pokud jsem seděl za volantem, takže buď řídila ona a hrály moje oblíbené skladby, nebo jsem jel sám a ona autobusem. To je celá Venessa; prosadí si svou, a jakmile se zabejčí, těžko s ní někdo hne. Na druhou stranu, těch sedm dní bylo opravdu krásných.

Měl jsem nutkavou potřebu se jít Erikovi, jehož jméno jsem v tu dobu pořád neznal, omluvit. Protože on to udělal a já ne, ačkoli chyba byla na mojí straně. Erik se omlouval vždycky – i těm, kteří by to sami nikdy neudělali. I těm, kteří si trest zasloužili a kterým bych to přál. Všechny zkrátka viděl v dobrém světle. Erik nebyl přítelem všech, ale všichni byli přátelé Erika.

Já se k nim zařadil o dva týdny později.

Vedlejší třída vyrazila na týdenní plavecký výlet, oficiálně tedy na „maturitní exkurzi“, tradici posledního ročníku Jestredovy střední. Většinou se jezdilo buď za sportem, nebo za kulturou, a vzhledem k tomu, že se v paralelce nacházeli skvělí sportovci, bylo jasné, kterou z možností si vybrali. My už týden předtím jeli do Washingtonu po památkách a největší zážitek jsme s přáteli měli z obcházení

knihkupectví. Stihli jsme jich asi patnáct. Rekord to byl jak pro mě a Leona s Isaacem, tak pro mámu, podle které jsem si ještě nikdy z výletu nepřivezl tolik knih. Těžko jsem jí vysvětloval, že některým věcem se nedá odolat a že obejít patnáct knihkupectví a nekoupit si aspoň jednu knihu by byl tak trochu hřích. Fiktivní příběhy, postavy a světy pro mě byly do určité doby jediným únikem z reality, který mě nikdy nezklamal. Nezáleželo na tom, či příběh to byl a kdo ho vyprávěl. Ve fikčním světě neexistovaly problémy, před kterými se jinak tak těžce utíká.

Kvůli exkurzi u nás ve třídě skončili ti z paralelky, kteří z nějakého důvodu nejeli na svůj výlet – Anne, Leonova přítelkyně, Jenny, kterou jsme moc nemuseli, a Erik Mulneser, kterého jsme neznali. Anne a Jenny místností prošly, aniž bych je pořádně zaznamenal, ale Eriko-vu přítomnost jsem vycítil, ještě než přišel.

Sedím vzadu v řadě u dveří, takže většinou přehlédnu, kdo kdy vstoupí do třídy, ale jeho si nešlo nevšimnout. Pamatuju si jeho výraz, jak se na nás díval. Na rtech mu hrál lehký úsměv a očima přejížděl sem a tam po třídě, jak hledal, kam se posadit. Nekonfliktní člověk s obtížemi řeší věci, které mohou konflikty působit. Zabrání něčího místa je na předních pozicích, aspoň dokud chodíte do školy. Už jen nenápadné naznačení, že sedí na něčím místě, by pro něj byla katastrofa enormních rozměrů. Tenkrát nejspíš přemýšlel, jestli nezůstat stát u dveří až do osmi, aby si ověřil, která místa se nezaplňují. Jaké to bylo štěstí, že Isaac, který se mnou seděl, byl zrovna nemocný.

A pak se na mě podíval. Nevím, jestli se to zdálo jenom mně, že to trvalo tak dlouho. Skoro jako by se naše oči setkaly ve své vlastní malé bitvě. Neuměl jsem určit, jestli si mě pamatoval. Odvrátil se dřív, než jsem se stihl rozmyslet, jestli aspoň nezvednout dlaň.

Skutečně čekal až do osmi. S finálním zazvoněním usoudil, jaká místa jsou volná, a k mému zklamání, které si dokážu vybavit i teď, se vydal opačným směrem. Lavice u okna jsou pohodlnější v tom, že na

vás stále dopadá světlo a učitel se dívá spíš do třídy. V ten den jsem zalitoval, jak netaktické místo jsme si s Isaacem vybrali.

Sledoval jsem ho celou dobu, co procházel uličkou, takže mi uniklo, že přišel Leon. Když třískl dlaní o lavici, nadskočil jsem leknutím. „Vole, posloucháš mě? Máš ten úkol?“

„Co?“

„Že se ptám.“

Nedokázal jsem se soustředit. Leon ke mně sem tam prohodil nějakou poznámku, ale moje oči pořád sjížděly k místu, kde jsem za spolužáky viděl fialové vlasy. Erik se nezapojoval do výuky a já marně vzpomínal, jak vůbec zněl jeho hlas, když se mnou před několika dny mluvil. Až později jsem se naučil přehrávat si v něm každické slovo, které by třeba z jeho úst ani nikdy nevyšlo.

Celý den jsem si odseděl sám.

Když jsem po vyučování odcházel od naší sekce skříněk, někdo do mě zprava napálil a oba jsme spadli na zem. Pád doprovázelo vyjeknutí, ale ani teď nejsem schopný říct, kdo z nás to zaječel.

„Promiň!“ Než jsem se stačil vzpamatovat, cítil jsem na sobě jeho ruce, jak mi sjíždí po bocích, dokud nenašly moje dlaně. Byl jsem těžší než on a viditelně mu dělalo problém se mnou hnout, ale za jeho pomoci jsem se dokázal vyškrábat na nohy. Erik oprášil sebe i mě a už tenkrát na mě jeho dlaně působily silou blesku. „Omlouvám se, nedíval jsem se na cestu,“ říkal mi to samé, co tenkrát na silnici, zatímco se shýbl k zemi a sbíral věci, které nám popadaly. Než jsem ho stačil napodobit, narovnal se a podal mi učebnici literatury i klíče. V tu chvíli mu došlo, kdo jsem – na moment se zastavil v pohybu. Nejsem moc mluvka ani normálně, ale v tu chvíli jsem o řeč přišel úplně. A soudě podle Erikova pohledu jsem nebyl jediný.

Asi to byl moment, kdy jsem se měl omluvit. Měl jsem rozhýbat zka-meněný jazyk a říct to jedno slovo, aby to aspoň vypadalo, že přijímám

svůj podíl viny. Moje hlasivky ale spolupracovaly stejně bídě jako tehdy na silnici.

Erikovy rty se roztáhly do lehkého úsměvu. Cítil jsem, jak červénám, a ani jsem nevěděl proč – usmál se na mě kluk, který během pár dní přilákal pozornost celé školy kvůli přestupu, o němž toho nikdo moc nevěděl. Byla to typická poblázněnost, která se sem tam zjevovala a po chvíli odezněla, nebo mě opravdu přitahoval? Ten okamžik, kdy jsme stáli proti sobě a pohlédli si do očí – ať už to mělo být cokoli, něco to změnilo.

Je fascinující, jak jednoduše dovedou cizí lidé ovlivnit váš život. A je fascinující, jak vám ho dokáže převrátit obyčejný úsměv na rtech.

IV.

„Vždyť já netvrdím, že kečup může mít duši, ale když to vezmeš z býložravého hlediska, je to tak trochu kanibalismus, ne?“

Leon se tvářil naprosto vážně, když jsem k němu nechápavě vzhlédl. Znali jsme se od školky, takže bych teoreticky mohl tvrdit, že už vím, co se mu honí v hlavě, ale Leon patřil přesně k těm lidem, které si nikdy nemůžete dát na hlasitý odposlech, protože absolutně netušíte, co z nich vypadne.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, kanibalismus to rozhodně není,“ řekl jsem, ačkoli jsem pořádně nevěděl, o čem polemizuje. Jediné, čím jsem si byl jistý, bylo, že se jeho přítelkyně Anne nedávno rozhodla stát vegankou a patřila k těm lidem, kteří dovedli své názory podstrčit druhým tak mistrně, až je po chvíli přemýšlení brali za své vlastní. Většinou mě tím rozčilovala, co si budeme povídat.

„No tak jasně, no, ale když se na tebe dívá kachna, zatímco jíš kachnu, taky to je divný.“ Návaznost na jeho předchozí výrok mi někde unikla a nevím, co by z něj vypadlo jako další, kdyby se vedle nás nezjevila něčí postava. Věděl jsem, že to je on, ještě než jsem k němu vzhlédl.

„Můžu si sem sednout?“ zeptal se. Jako omámený kouzlem jsem zvedl oči k těm jeho karamelovým a všiml si několika piň zdobících mu nos. Kdysi jsem je všechny spočítal, ale nepamatuju si, kolik jich přesně bylo.

Leon se na jeho otázku netvářil moc vlídně, ale pořád nemocný Isaac se dneska přijít rozhodně nechystal – a i kdyby byl zdravý jako

řípa, dost silně jsem pochyboval, že by přichvátal zrovna na laborcky z chemie. Učitel nám práci vždycky zadával po dvojicích, takže jsem se už stačil smířit s tím, že to buď udělám sám, nebo se přidám k Leonovi a jeho spolusedícímu Ashtonovi, ale tohle mi znělo líp.

Pořád jsem na něj nedokázal promluvit, tak jsem jenom odsunul židli. Erik si to přebral po svém, zazubil se na mě a posadil se. Sledoval jsem ho, jak si z tašky přes rameno tahá věci – černé pouzdro s bílým vzorem, modrý bloček s logem newyorské univerzity, přitom z boku vypadla plyšová koule, kterou okamžitě nacpal zpátky. Jako poslední na lavici přistála modro-bílá složka plná hustě popsaných papírů, ze které vytáhl periodickou tabulku prvků a papír s přehledem kyselin a solí. Vypadal jako ten nejorganizovanější člověk, jakého jsem kdy poznal. Asi proto to na mě jakožto perfekcionista udělalo dojem.

A taky mě trochu dostalo, že si sedl vedle mě. Během hodiny jsem teda zjistil, že to neudělal schválně; místo, kde seděl včera, už bylo obsazené, protože se Nellis po nemoci vrátila do školy. Ten den jsem jí byl vděčný jako nikdy dřív. Erik si kvůli tomu vybral místo vedle mě.

„Asi bych tě měl varovat, že mi chemie moc nejde,“ řekl a na rtech mu zahrál úsměv. Semknul jsem rty a pokýval hlavou.

„Tak to sis sedl špatně.“

Erik se přidušeně zasmál, ale neodsedl si. Celé laborcky jsme strávili spolu. K mému štěstí nám učitel do dvojic zadal nevyřešitelný úkol – ani jeden z nás nebyl schopný přijít na to, co vlastně máme dělat. Ale děsně jsme se nasmáli. Zjistil jsem, že Erik mluví hrozně rychle, dokonce rychleji, než myslí, k čemuž se sám po chvíli přiznal a my se smáli ještě víc. Hodně často se mu pletl jazyk, ale teď si říkám, jestli to nepoužil jako výmluvu. Jestli nekoktal ze stejného důvodu, proč jsem se já cítil tak divně. Bylo to kvůli chemii, která mezi námi fungovala místo té v sešitech? Nevím. To, že mluvil tak rychle, mělo každopádně jednu výhodu – nedokázal lhát. Jakmile lhal, začal mluvit rozvážně,

pomalou, takže jste věděli, že něco nesedí. V té přehršli informací prostě neuměl vymýšlet lži za pochodu.

„Asi jsem se nestihl představit,“ zasmál se chvíli poté a podal mi pravačku, jako bychom nebyli obyčejní pubertáci, kteří dělají všechno, jen nedodrží zvyklosti lidí kolem. „Jsem Erik.“

Nezaváhal jsem a stiskl ji. „Matt.“ Od té doby jsem si začal jeho jméno přehrávat na jazyku, protože mělo od samého začátku hořko-sladkou příchut.

Erik si podepřel tvář dlaní a upřel na mě zvědavý pohled. Necítil jsem se tak zrovna nejlíp – přišlo mi, že mi Erik vidí až do hloubi duše, což jsem samozřejmě nechtěl. Z velké části taky kvůli tomu, jak jsem na něj doposud myslel. „Co tě baví?“ zeptal se. Nevěděl jsem, jestli si i v realitě můžeme hrát na vyzvědací válku typickou pro online konverzace – ale poblíž něj se i netypické věci nějak jednoduše stávaly typickými.

Pokusil jsem se napodobit jeho pózu, což mi asi moc nevyšlo, protože se začal znovu smát. Chvíli jsme se chechtali a doufali, že si nás chemikář nevšimne. „Rád čtu,“ řekl jsem nakonec. Chtěl jsem pokračovat, ale Erik byl rychlejší.

„To já taky, jen na to mít víc času. Mě nejvíc baví astronomie.“

„Astronomie?“

„Jo, hvězdy, planety a tak. Nepřijde ti to fascinující? Jsme jenom zlomek, pouhý zlomeček v celém vesmíru. Stačilo by udělat takhle,“ luskl prsty, „kdyby se nějakýmu meteoritu zachtělo změnit směr, a vymřeli bychom jako dinosauři. A přitom je toho kolem nás tolik. Víš, jak se říká, že je vesmír nekonečný...“ Na chvíli se zarazil, jak se do toho ponořil, a pak se rozpačitě zasmál. „No, za probádání by to stálo.“

„To nevím. Mě ta nekonečnost trochu děsí,“ přiznal jsem a Erik zavrtěl hlavou.

„Mě fascinuje,“ zopakoval. Poklepal tužkou o papír s protokolem, který stále zůstával prázdný. „Pak mám rád jazz.“

„Ten nesnáším. Jsem spíš fanoušek pořádných riffů a chraplavých hlasů.“

„Tak to já teda vůbec. A rád fotím.“

„To mě nikdy nějak nechytlo. Občas kreslím.“

„Já jsem antitalent. Co se umění týče, radši hraju na klavír.“

„Kytara.“ Nevím, jak přesně jsme se dostali do té hravé války; jeden nadhodil svůj koníček, druhý oponoval a přidal svůj. Několik minut jsme mluvili jenom tímhle stylem. Zjistil jsem, že má mladší sestru, stejně jako já. Jmenovala se Isabelle a byla ještě maličká. Záviděl mi, že mi je Ness věkově blízko a spoustu věcí prožijeme spolu. Já záviděl jemu, že jsou s Isabelle tak od sebe, že si každý životem projde zvlášť. Našli jsme spoustu věcí, ve kterých jsme se nedokázali shodnout, ale taky hodně těch, které jsme měli společné. Jedno mi po těch pětáctýřiceti minutách chemie bylo jasné – tímhle to neskončí. Ne, cítil jsem to v kostech a myslím, že on to cítil taky.

Při zvonění se Erik opřel o židli a zaklonil hlavu ke stropu. Zářivka mu osvětlila tvář a odhalila další světlounké pihy na jeho tvářích. Podle obočí jsem hádal, že je zrzek nebo brunet. „Víš, jak jsi mě tehdy málem srazil?“

Při té vzpomínce jsem polkl. Jistěže nezapomněl moji tvář.

Erik mi věnoval šibalský úsměv. „Ne, že bych chtěl nějakou kompenzaci, ale nabízel jsi mi, že mě někam odvezeš. Hodíš mě dneska domů?“

To bylo poprvé a naposled, co přede mnou využil *nějaké kompenzace*, co přede mnou přiznal, že chyba nebyla na jeho straně, jestli se to tak dá říct. Později jsem taky zjistil, že má tendenci svoje žádosti přetáčet tak, abych ho o tu věc nakonec požádal já. Ale tehdy? Tehdy jsem mu na to samozřejmě kývl.

„Páni,“ okomentoval Erik naše auto, sotva jsme opustili školu a vydali se na parkoviště. „To je tvoje?“

S uznalým výrazem obešel auto dokola. Nikdy jsem na něj nebyl extra pyšný; byla to stará kraksna po tátovi, kterou nám věnoval, když si k příležitosti mých šestnáctin koupil nové auto. Tím pádem mě nikdy nenapadlo nějak extra přemýšlet nad tím, jestli je hezké, ale Erikovými očima svět vždycky vypadal trochu jinak.

„Jo,“ kývl jsem. „Z půlky. Oficiální vlastník je teda táta, ale jinak se dělím se ségrou.“

Až když jsem to řekl, došlo mi, že bychom mohli mít společnici. Nějak jsem si nedokázal vzpomenout, kdo z nás řídí, zapomněl jsem i to, kdo řídil ráno. Ness končila dřív než já a čekávala na mě, jen ve čtvrtek jsem já čekal na ni. Prázdné parkoviště mě proto trochu vyděsilo.

Odemkl jsem auto, nastoupil a přitom štrachal po mobilu. Erik se mezitím posadil vedle mě a prohlížel si interiér, jako by v něčem takovém seděl poprvé. Jen jsem čekal, kdy začne obdivovat potahy a kouzlo zavírání okének.

Kde jsi? napsal jsem Ness a vzápětí jsem se dočkal smajlíka s očima v sloup.

Vždyť jsem ti ráno říkala, že jdu s holkama do města??

„Vypadá super,“ zhodnotil nakonec Erik. S úsměvem jsem Ness poslal palec nahoru, vložil klíč do zapalování a nastartoval.

Sotva jsme vyjeli z parkoviště, Erik se natáhl po rádiu, ale to zůstávalo tiché. Zapomněl jsem, že se rozbilo, když jsem Erika málem srazil. „Je pokažený,“ vyhrkl jsem, když Erik třikrát důrazně stiskl tmavé tlačítko.

„Aha. Tak to nic.“ Uvelebil se zpět v sedadle a pak se trochu zarazil. „No, vždycky v autě poslouchám hudbu,“ dodal, jako by měl potřebu nějak obhájit svoje jednání.

„Já taky,“ řekl jsem. Nakonec jsem se mu svěřil s naším střídavým systémem, za což jsem si vysloužil krátký smích.

„U nás to moc nefunguje,“ poznamenal. „Díkybohu za sluchátka.“

Střídavě jsem ho pozoroval – vždycky jen tak nenápadně, když jsem se rozhlížel po silnici. A někde mezi těmi pohledy na jeho profil, fialové vlasy a uvolněný posed mi došlo, co k němu moje oči pořád tak táhne. Ness tvrdila, že se to o klucích neříká, ale prosím – byl krásný.

Ujeli jsme pár bloků a Erik pořád mlčel, nikam mě nenavigoval. Čekal jsem, kdy se ozve poprvé, abych někam zatočil nebo tak. Jenže on nic neříkal a mně bylo trapné prostě zastavit u sebe doma a vyhodit ho, ať si to dojde. A najít v sobě hlas byl trochu nadlidský výkon. Uvítal bych tu hudbu, ta vždycky všechno zjednodušuje.

Na další křižovatku jsme dojeli v momentě, kdy blikla červená. Zastavil jsem za posledním autem a ohlédl se na Erika, že se konečně zeptám. Skoro okamžitě mi pohled oplatil. Tím se veškerá moje právě nabytá sebejistota jako lusknutím prstu vypařila, Erik si ji celou převlastnil. Beze slova jsem se na něj díval a zpětně mi to připadá jako scéna z trapného romantického filmu, jenom nám k tomu tedy chyběla ta hudba. Erik lehce pozvedl obočí a zdálo se mi, že se pousmál, ale nikdo z nás nepromluvil. Na semaforu naskočila zelená a my se museli rozjet, abychom nebrzdili provoz.

Že jsem byl stydlín? Jo, to asi jo. Nejsem upovídaný typ, bezmyšlenkovitě plácám jenom před těmi, které znám opravdu velmi dobře, a Erik to v té době ještě nebyl. Když se na mě podíval, hlavně poté, co jsem si přiznal, že se mi líbí, jsem prostě všechna slova ztratil.

Projeli jsme snad půlkou města, než se konečně ozval. „Nechce se mi domů,“ zamumlal. S tázavým výrazem jsem na něj krátce pohlédl, ale on se díval před sebe. Opíral se loktem o okýnko a oči mu tékaly po místech, kolem kterých jsme projížděli. Věděl jsem, že mě nevidí, a protože se naše oči nesetkaly, byl jsem konečně schopný promluvit.

„Chceš jet k nám?“ Nenapadlo mě zeptat se, jaký má důvod. Nebo možná napadlo, ale nechťel jsem. Neměl jsem ještě právo od něj něco vyzvídat, vždyť jsme se znali sotva půl dne. Dle jeho výrazu nešlo o nic jednoduchého, o co by se chtěl dělit s každým náhodným kolemjdoucím. Takže jsem mu nabídl to, co mi přišlo na jazyk jako první.

Erik ale zavrtěl hlavou. „Nemůžu,“ řekl tiše. Trvalo mu pár vteřin, než navázal: „Ještě si musím vybalit. Pořád mám doma plný krabice.“

Zabubnoval jsem prsty na volant. Výmluvy, jak utéct z dusného rodinného prostředí, mi byly až příliš blízké. Na rodinných problémech bylo nejhorší, že se před nimi ve skutečnosti nedalo nijak utéct. Prostě je šlo jenom oddalovat. „Chceš s nimi pomoci?“ nabídl jsem, ačkoli ještě před několika vteřinami jsem byl naprosto konsternovaný jen z jeho blízkosti.

„Zas taková hrůza to není.“ Nebylo to přímé ujištění, ale i ta metaforičnost mi stačila. Chtěl jsem navrhnout ještě něco, jenže než jsem na cokoli přišel, Erik se protáhl a konečně určil směr. „Zastav mi na Vítězné, prosím.“

Nevyptával jsem se. Zavezl jsem ho na Vítěznou, kde stála spousta malých domů s velkými zahradami. Nikde nebyla ani noha, za nenápadnými ploty se ze stromů snášely listy a bylo tu takové ticho, že kdybych stáhl okýnko, slyšel bych je padat. Ulice se oproti svému názvu zdála poměrně zapadlým místem.

„Tady bydlíš?“ nadhodil jsem.

„Jo.“ Così žmoulal v ruce, když si odepínal pás. Zůstal sedět s pohledem upřeným na ulici vedle nás. „Pořád je to trochu divný.“

„Říkat tomu doma?“ dovtípil jsem se. Pozvedl obočí a já pokrčil rameny. „Je to změna. Dá se na to zvyknout rychleji, než si myslíš.“

Neptal se, jestli s tím mám zkušenosti, nebo jestli prostě jen tak tlachám. Nakonec se usmál, rozloučili jsme se a on vylezl z auta. Zůstal jsem tam, čistě kdyby náhodou. Pozoroval jsem ho, jak prochází

brankou, a nepřestal jsem, dokud nevystoupal nízké schody domu s popraskanou omítkou a nezabouchl za sebou dveře. Teprve potom jsem znovu nastartoval a odjel domů.

Až když jsem další den nasedal na místo spolujezdce, protože řídila Venessa, všiml jsem si něčeho na svém sedadle. Byl to malý útržek papíru, na kterém stálo jediné slovo: *Díky*.

V.

Čekal jsem, jestli si ke mně Erik sedne i další den, a modlil se za to, i když s výčitkami, aby bylo Isaacovi pořád špatně. Moje modlitba byla naštěstí vyslyšena a Erik ode dveří zamířil rovnou ke mně, s úsměvem na rtech mě pozdravil a nachystal si na lavici stejné věci jako včera – pouzdro, blok, dnes k tomu vytáhl ještě mobil. Na rozdíl ode mě se nemusel aktivně účastnit výuky a dělal si, co se mu zachtělo, což, jak jsem brzy zjistil, bylo kreslení.

Nechtěl jsem vyzvídat ohledně včerejška, ačkoli to ve mně vřelo. Nakonec jsem to ale nevydržel. „Za co bylo to díky?“ zeptal jsem se.

Erik ke mně zvedl překvapený pohled, ale s kreslením neprestal. Tužka v jeho prstech si čmárala dál a na papíře pod ní vznikal spleťtí v zor. „Za odvoz, přece,“ řekl tónem, jako by to bylo úplně jasné. Oba jsme věděli, že pravý důvod je jiný a ještě chvíli si ho nepřipustíme.

„Nic to nebylo,“ plácl jsem další blbost. Erik se usmál a bez dalších řečí sklopil oči zpět k rozpracovanému dílu. Chvílemi jsem na něj koukal, když jsem si zrovna nepsal zápis. Kreslil víc podobných znaků vde sebe, až z nich vznikl kruh, něco jako složitá mandala.

„Tvrdil jsi mi, že kreslit neumíš,“ obvinil jsem ho hravě. Erik se uculil a třikrát cvakl propiskou. Brzo mi došlo, že to je jeden z jeho zlozvyků, které se nedokázal odnaučit.

„Vždyť tohle ani není kreslení. Jenom si tak náhodně čmárám.“

„Víš, jak to dopadá u mě, když si ‚náhodně čmárám‘?“ Poklepal jsem na svůj sešit z matiky. Erik vyprskl smíchy, za což jsme si oba

vysloužili káravý pohled od učitelky, ale on se ani potom nepřestal přidušeně chechtat, ačkoli mně to zas tak vtipné nepřišlo. Nebudu lhát, potěšilo mě to. Byl úspěch, když jsem někoho rozesmál svými trapnými vtipky, a o to víc, když šlo o Erika.

„Matika je svým způsobem taky umění,“ prohlásil po chvíli. „A matikáři umělci. Oni to slovo sice neradi slyší, ale je to pravda.“

„Chceš říct, že tvoření derivací má úplně stejnou hodnotu jako pečlivě vystínovaná krajina?“ nevydržel jsem to. Erik se usklíbl.

„Tyhle věci vůbec nemůžeš srovnávat. Na jednom stínu pracuješ spoustu hodin.“

„Pokud jsi na matiku tak špatný jako já, na jedné derivaci taky.“

Erik se znovu zasmál. Ten den jsem přišel na to, že mu matematika opravdu jde. I když nedával přílišný pozor, dvakrát upozornil na učitelčinu chybu na tabuli. Kdybych to dělal já – jen se náhodně podívat na tabuli, když nedávám pozor –, tu chybu bych nikdy nenašel, ostatně jsem je nenacházel ani se stoprocentním nasazením. Nebo spíš sedmdesátiprocentním – zase tolik jsem tu matiku nežral.

Erika ale fascinovala, podobně jako ho fascinoval vesmír. Pojem nekonečno v tu chvíli nabral ještě jeden význam, když se mi Erik snažil vysvětlit, jak vlastně funguje v číselných hodnotách. Myslím, že i on brzy pochopil, že někdo jako já tohle nepřijme. Můj mozek na to prostě nebyl stavěný. Místo toho jsem se soustředil na maličkosti jako Erikovy pihy nebo odlesk v jeho očích, kdykoli se natočil víc ke světlu. Nejdřív jsem si neuvědomoval, proč přitahuje moji pozornost, a tak mi nějak ušlo, že mi ten kluk s fialovými vlasy kousek po kousku krade srdce.

„Ty mě neposloucháš!“ obvinil mě, když si toho všiml. Hravě mi strčil do ramene, což jsem si nenechal líbit a strčil ho taky. Chechtali jsme se a ani nevěděli čemu. „Proč se vůbec obtěžuju s nějakým vysvětlováním?“

Pokrčil jsem rameny. „Protože tě baví poučovat lidi.“

„Hej!“ Zasmál se tak hlasitě, že jsem čekal další napomenutí od učitelky, ale nedošlo na něj. Zřejmě byla taky uhranutá Erikovým smíchem. „No dobře,“ připustil po chvíli. „Asi trochu jo. Ale nemůžeš mi to vyčítat. Mám mladší ségru, kterou dennodenně něčemu učím.“

„Třeba nekonečnu skrytému v číslech?“ neodpustil jsem si. Erik mi věnoval pohled, který až do smrti nezapomenu. Srdce mi při něm vynechalo pár úderů a s páteří se potkalo mrazivé chvění, kvůli kterému jsem málem pustil tužku z ruky.

Ale pak opět nasadil škodolibý úšklebek, tak rychle, že to téměř vypadalo jako pokus o maskování předchozí grimasy. „Ne, spíš něco ve stylu ‚nestrkej prsty do zásuvky‘ a tak.“ Sklouzl pohledem k mému sešitu na lavici, kde jsem počítal zadaný příklad. „Tady má být 2x, ne jenom dva.“ Poklepal prstem na příslušný řádek, ale místo toho, abych sledoval čísla, jsem se díval na něj. Měl útlé prsty a na kluka poměrně malou dlaň. Venessa si ze mě často utahovala, že mám ruku velkou jako její tři. Dlaň, kterou jsem měl položenou vedle té jeho na lavici, sebou cukla, jako by ji chtěla zachytit a poměřit.

Erik se stáhl dost brzy na to, abych to zjistil. „Díky,“ přiměl jsem se říct. Společnými silami jsme se nakonec dopracovali k výsledku, i když on měl rozhodně větší zásluhy. „Nechceš mi dělat souseda i po zbytek roku?“ zeptal jsem se. „Pak bych mohl mít třeba i dvojku.“

Erik se zazubil, ale neodpověděl.

Bavil se se mnou celou dobu, co jsme spolu seděli v lavici. Šeptal, když bylo potřeba, ale neustával v konverzaci. Nějak nedokázal mlčet. Nakonec se mu povedlo zbořit veškeré moje zábrany; dokázali jsme se bavit téměř o všem. Nejčastěji jsme konverzaci stočili na naše sestry, protože, upřímně, na tomhle tématu není co zkazit. Až na iluze, jak si Erik těsně před zvoněním na poslední hodinu postěžoval.

„Co když bude Isabelle taky tak protivná, až vyroste?“

„Všechny ségry jsou protivný,“ opáčil jsem. „Tohle není kažení iluzí, ale přivítání do reality.“

„Ale Izz byla už od miminka hrozně hodná.“

„Takže o to horší to bude,“ ujistil jsem ho.

Erik se opravdu chvíli tvářil, jako bych mu znehodnotil veškeré vyhlídky do budoucna. Potom se tomu jenom zasmál. „Tak si na ni začnu dávat pozor.“

Nastavil jsem mu pěst. Zmateně na mě koukal, jako bych si to gesto právě vymyslel. Chtěl jsem trochu sobecky využít příležitosti se ho dotknout, nebo spíš že se on mohl dotknout mě a já si pak mohl nalhávat, že to udělal ze své vůle. Jeho pohled mi ale trochu srazil hřebínek.

„Ťukpěst?“ navrhl jsem. Erik zamrkal a prohlédl si ještě jednou mou nastavenou pěst. Pak sevřel i tu svou a ťukl si se mnou.

„Ťukpěst,“ zopakoval s úsměvem. Naučil jsem ho si se mnou takhle ťukat při každé příležitosti, takže jsme to později začali dělat skoro intuitivně.

Když konečně zazvonilo, zvedli jsme se k odchodu. Erik se mi ztratil v davu zběsilých spolužáků, nadšených, že škola skončila. Spatřil jsem ho až po pár minutách u jeho skříňky naproti našemu bloku. Jako by mě snad taky hledal, setkali jsme se pohledem a vyměnili si úsměvy.

Leon sebou třáskl o skříňku vedle té moje, až jsem nadskočil. „Jo, je,“ prohlásil jistě.

Zvedl jsem obočí. „Co?“

„Nemusíš se ptát: Jo, je.“

„Kdo je co?“

„Mulneser,“ kývl Erikovým směrem. Spolužáci nás vtáhli do svého víru a já tak zase ztratil Erika z dohledu, ale došlo mi, o kom mluví. „Je gay.“

„A to jsi jako poznal od pohledu?“

„To by poznal i slepej, že po tobě jede.“ Úchylně zahýbal obočím.

„Ne,“ vyšlo ze mě spíš automaticky. Lidé, kteří věděli o mojí orientaci, si z ní přede mnou většinou neutahovali, ale stejně jsem si nikdy nebyl jistý. Leon byl můj nejlepší kamarád, ale i tak to byl osmnáctiletý kluk jako každý jiný. Vtipy z něj občas vycházely dřív, než si stačil uvědomit jejich význam. Ale znal mě natolik dobře, aby věděl, co si myslím, i když jsem to nahlas řekl trochu jinak, a i teď jen protočil panenky.

„Až se Isaac vrátí, sundej mu brýle a zeptej se ho. Řekne ti úplně to samý.“ Důrazně zabouchl skříňku, až se celá řada zatřásla. „Vždyť to vidíš. Nebo se ti nelíbí? Měl jsem za to, že přesně tohle je tvůj typ.“ Na můj tázavý pohled se zašklebil. „Chytřej.“

Zasmál se, když jsem do něj strčil. „Možná mám vedle vás trochu pokroucený nároky,“ neodpustil jsem si. Leon na mě místo odpovědi vztyčil prostředník.

„Takovou příležitost by sis neměl nechat pláchnout. No tak, vidím, jak na něj reaguješ, a jestli si myslíš, že jste nenápadní, jak se za mnou pořád chechtáte, tak nejste. Vidím ti až do žaludku, vole, tak ti to ulehčuju, než se za půl roku sebereš k tomu se zeptat.“

Pokrčil jsem rameny. „Možná.“ Nechtěl jsem si dělat žádné plané naděje, kdyby třeba náhodou. Sobě jsem to už přiznal, ale cítil to tak i Erik? Jak jsem to měl poznat?

Leon vyprskl smíchy. „Měl by ses vidět, vole. Tak se seber a někam ho pozvi, boha jeho, ať je klid.“

Nevěděl jsem, od čeho by měl být klid ani co přesně tím Leon myslel. Ale nebyť jeho, odvalu bych tak rychle nenašel. Leon často sloužil jako můj osobní našeptávač, i když to jeho volování mi občas dost lezlo krkem.

Prostor kolem skříněk se pomalu vyprázdnil. Jenom letmo jsem se podíval do sekce paralelky – a Erik tam pořád stál. Opíral se o skříňku,

hrabal se v tašce a roztomile u toho špulil rty. Zřejmě vycítil, že ho pozoruju, protože zvedl hlavu a usmál se na mě. Srdce mi v hrudi poskočilo.

Leon mě s šibalským úsměvem plácl do zad a odešel. Nechal nás tam samotné. Teď zpětně si říkám, jak pomaleji by se věci vyvíjely, kdyby mě ten den takhle nepostrčil.

„Mulneser?“ nadhodil jsem spíš proto, že jsem nevěděl, čím začít. Erik pokrčil rameny.

„Jsem poloviční Němec.“ Jeho přízvuk byl čistý a v životě by mě nenapadlo, že většinu života strávil v Německu. Německy jsem neuměl – asi jako většina amerických studentů jsem si za cizí jazyk zvolil španělštinu. V tom okamžiku jsem toho trochu litoval.

Hodil jsem si batoh na záda a zabouchl skříňku. Erik se v tu chvíli možná náhodou, možná ne, odlepil od té své a pomalu se vydal k východu. Nedělalo mi tak problém s ním srovnat krok a společně opustit školu.

„Matte?“ oslovil mě Erik poprvé jménem. Slýchal jsem svoje jméno každý den, a přesto mi tentokrát zabrnkalo na každý obratel a usadilo se nad srdcem, které se opět splašeně rozbušilo.

„Eriku?“ zkusil jsem to taky. Nedal najevo, jestli to cítil stejně.

Nejistě se usmál. „No, jen mě napadlo, že jsem ještě neměl příležitost si prohlédnout město, tak...“ Loupl po mně pohledem, čímž mě de facto pozval ven, ale stejně se mu povedlo hodit to na mě. Začal to on, ale i tak mě přepadla jakási nervozita, když jsem měl odpovědět. Hlavně jsem nevěděl, co přesně se ode mě očekává. V životě jsem s nikým nerandil. Když už jsem chodil ven, bylo to většinou z iniciativy Leona nebo Isaaca, a to v těch větách bylo pár „vole“, „kámo“ nebo „to je fuk, prostě někam“.

Tak jsem plácl první věc, která mě napadla. „Chceš se projít po zříceninách? Na kraji města jsou trosky starých budov.“

Dobře, to asi nebyl nejlepší návrh. Já měl taková místa rád spíš díky knihám, které se odehrávaly v podobných prostorech, takže jsem k nim měl vztah asi jako Erik ke hvězdám. Navíc jsem na naše město vždycky byl tak trochu hrdý, protože kde v Americe najdete trosky budov starých natolik, že vypadají jako ze středověku? Ale i tak jsem se hned cítil trapně; takové to, když vás polije horko i chlad zároveň. Zříceniny byly ryze romantické místo, což mi došlo příliš pozdě. Musel jsem být červený jako rak, zatímco jsem čekal, jak Erik zareaguje.

On se ale jen usmál, až se mu kolem očí vytvořily slabé vrásky. „To zní dobře,“ řekl. Srdce, plíce a všechno, co jsem měl v tu chvíli v hrudi, kleslo o dobrých pár metrů níž. Souhlasil. Souhlasil s mým návrhem. Když se na tenhle moment dívám zpětně, přesně to byla chvíle, kdy jsem sám sobě a možná i jemu odhalil, co od nás dvou očekávám.

Erik musel být taky zabraný v myšlenkách, protože zakopl o poslední schod přede dveřmi. Moje ruka sama vystřelila, aniž bych si to nějak uvědomoval. Přiblížil se k zemi sotva o pár centimetrů, než se moje paže setkala s jeho hrudí a rameny. Erik byl vždycky hubený, i před tím vším. V mojí náruči se ztrácel a ve mně to vždycky probouzelo něco, co jinak zůstávalo spát hluboko uvnitř. Byl jsem schopný schovat ho před celým světem jenom svými pažemi a někdy jsem se nechal opájet tím, že mu nic neublíží, když ho chráním.

Erik zrudl, když jsem ho postavil zpátky na nohy. Nedovolil jsem si ho držet o chvíli déle, protože jsem pořád moc nevěděl, co se mezi námi děje a jak si to všechno přebírá, což mi zpětně taky přijde docela groteskní, protože jak řekl Leon, muselo to být jasné i slepému. Těchhle věcí si vždycky všimnou úplně všichni kromě těch, kterých se to týká. Aspoň že s těmi rudými tvářemi jsme na tom byli stejně a já podle nich mohl hádat, že to tak je i s našimi pocity.

Od školy jsem automaticky zamířil k parkovišti, ale v půli kroku mi došlo, že dneska nejsem řidič. Nepřicházelo v úvahu, abych Venesse

řekl, kam nás má zavézt. Podepsal bych si tím ortel smrti a minimálně týden nekonečného vyzvídání. Ne, s Ness jsem tuhle záležitost ještě řešit nechtěl. Byla to moje záležitost. Čistě moje. Sice v té době ještě o nic nešlo, ale majetnické sklony o sobě daly vědět poměrně brzy.

Erik si všiml, že moje chůze znejistěla. Vrazil jsem ruce do kapes, zhoupl se v patách a hledal vhodná slova, která jsem v tom rozpoložení stejně nenacházel. „Nedošlo mi, že dneska neřídím,“ vysoukal jsem ze sebe nakonec. „Jede ségra.“

Erik pokrčil rameny. „Tak můžeme jít pěšky?“

„Je to na kraji města.“

Na rtech mu zahrál pobavený úšklebek, když zlehka přidal do kroku. „Tak aspoň uděláme něco pro svoje zdraví.“

VI.

Než jsme dorazili ke zříceninám, začalo se stmívat. Nežiju v kdovíjak velkém městě, ale už ten fakt, že máme třetí největší střední v celých Státech, o sobě něco vypovídá. Nešel jsem ke zříceninám poprvé, ale stejně jsem si připadal, že tu cestu teprve objevuju. Zdála se mi delší než všechny ostatní. Nějak intenzivnější. A jen kvůli tomu, koho jsem měl po boku.

Když jsme došli na místo, pouliční lampy už rozsvítily svá světla. Přeshli jsme opuštěnou silnici a stanuli před rozpadlou stavbou, jejíž původní funkce byla dodnes záhadou. Já žádnou teorii neměl. Ať to bylo cokoli, muselo to být nádherné.

Vyskočil jsem na první polorozpadlou zídku a Erik mě následoval. Přímo před námi se rozprostíral tmavý les lemující východní část města a za korunami stromů se nacházely špičky mrakodrapů a mostů, které se tyčily ve Vaine v dálce. Vždycky mi to přišlo hrozně vtipné. Sedím na místě, které doslova dýchá historií, a dívám se do očí budoucnosti, na skleněná monstra.

Chtěl jsem se o tu myšlenku podělit nahlas, ale Erik se nedíval na obrysy moderních budov v městě před námi. Se zakloněnou hlavou, kdy mu vítr čechral vlasy, vzhlížel k nebi. Slunce v dáli se chýlilo k západu, vydávalo se na cestu dolů k opačné polovině zeměkoule, ale stále svítilo a umožňovalo mi se na něj dívat. Hledal hvězdy schované za mraky a denním světlem? Nebo šlo o jeho typickou polohu, kdy se probíral svými myšlenkami?

„Je tu krásně,“ poznamenal po chvíli. Řekl bych to samé, ale nedokázal jsem od něj odtrhnout pohled. Došlo by mu, že to směřuju na něj.

Všiml si, že se na něj dívám, a sjel na mě pohledem. Přisahám, že jeho oči musely měnit barvu, protože při zapadajícím slunci se mi ty duhovky zdály zlaté. Vytáhl koutky úst v ten svůj nádherný úsměv. „Chodíš sem často?“ zeptal se. Trvalo několik vteřin, než se můj mozek dokázal soustředit na význam těch slov, a ne na jeho hlas a rty.

„Ani ne,“ řekl jsem. „Je to docela daleko.“ Už teď jsem věděl, že domů dojdu večer. Asi jsem měl napsat mámě, že se chystám přijít s malým zpožděním, ať nevyšiluje. Jenže mobil jsem měl schovaný někde na dně batohu a nedokázal jsem se přimět k tomu ho vytáhnout. Věděl jsem, že bych tím narušil tu atmosféru, která mezi námi právě vznikla. A já ji chtěl ještě chvíli udržet.

Erik si zastrčil pramen vlasů za ucho a znovu vzhlédl k tmavnoucí obloze. Sledoval jsem jeho profil, dokonale rovný nos, vystouplejší nadočnicové oblouky, jemnou bradu, úzké linky rtů, každý rys tváře. Kdybych byl sochařem, věděl bych, na čem pracovat. Dokázal bych vedle něj sedět a pozorovat ho celé hodiny. To bylo jeho kouzlo. Nešlo se na něj přestat dívat. A když vzhlížel k nebi a tvář skrytá za povlávajícími prameny vlasů zůstávala semknutá v nevyřčených otázkách, sám mi nedával jinou možnost.

Zničehonic vstal a přeskočil na protější zídku, o něco vyšší a nakloněnější než tu, na níž jsme doteď seděli. S šibalským úsměvem se za mnou ohlédl. „Chyť mě,“ poručil jednoduše, než se vydal na průzkum zřícenin. Nemusel jsem se dívat, jak se některé části kývají pod jeho vahou, abych věděl, jak jsou vachrlaté. Spousta zídek byla úzká nebo tak rozlámaná, jak se na nich podepisovaly dějiny, že když jsem na ně doskočil, rozdrotilo se pode mnou pár kamenů. Nejdřív jsem šel jako provazochodec, s rukama rozpřaženýma, čistě pro jistotu. Erik ale obratně přeskakoval z jedné zídky na druhou, aniž by k tomu potřeboval doladovat rovnováhu, a tak jsem toho taky nechal. Po chvíli